

**Pregó de Santa Tecla
per Eduard Boada i Pascual
Tarragona, 21 de setembre de 2019**

Senyor alcalde Pau Ricomà, corporació municipal, autoritats, ciutats agermanades, senyors i senyores i, especialment, a tots aquells que vau voler que fos jo qui fes aquest pregó,

Tot va començar un dia com qualsevol altre que era a casa; de sobte, van trucar la porta; quina va ser la meva sorpresa quan, en obrir, vaig veure als periodistes de TAC12. La primera cosa que em va passar pel cap va ser que gravaven un d'aquells programes de telerealtat. Però aviat vaig veure al Sr. Ballesteros, la Sra. Floria i el Sr. González Perarnau al costat; llavors em van explicar que em volien fer la proposta de fer aquest pregó. No us podeu imaginar quina gran il·lusió vaig sentir i, més encara, en saber que la idea havia sorgit a Twitter i havia estat fruit d'una proposta popular animada per molts tuitaires tarragonins. Quina gran satisfacció saber que tots els consellers hi havien estat d'acord.

Qui em coneix sap que sóc un ciutadà humil i per mi poder estar aquí representa el més gran honor; espero no defraudar.

Tot i que sóc nascut a Nulles, em sento 100 % tarragoní. Sóc tarragoní dels que van a tocar ferro, dels que estima la cultura, la història d'aquesta ciutat, l'art, la música, la gastronomia, el mar, la terra, el clima, la seva gent i també la gresca.

Comença la gran festa, Santa Tecla ja és aquí. Els coets esclaten, les campanes repiquen, sona la música, el Seguici i la gent sortim al carrer. Rendim culte a la nostra santa patrona i agraïm tot i a tots els que fan possible que aquesta festa sigui patrimoni dels tarragonins i d'interès nacional.

Quan comencen a sonar els primers compassos de l'Amparito Roca, m'emociono, recordo quan vaig fer la mili a la banda de música del regiment Badajoz 26 de Tarragona. En aquells temps, per les festes érem els de la banda militar, els que amenitzàvem els actes. Més tard, va ser la Banda Ciutat de Tarragona, que per aquella època dirigia el mestre Arnau, qui sortia als carrers. Avui són nombroses les bandes de música, grups grallers, sacaires, timbalers i txarangues que ens ho fan passar d'allò més bé. Mereix un record molt especial la txaranga l'Alegria d'Amposta i el que fou component d'aquesta, Carlos Conde, trompetista amb qui vaig tocar a la banda militar. O altres músics, com el mestre Josep M. Malato, Bernardo Ríos i Francisco Garrido, que tant van cantar a la nostra estimada ciutat a l'antic camp del Gimnàstic o al local Les Palmeres, on avui en dia hi ha el bingo. Bernardo Ríos, amb el seu cant històric a les pedres de *Murallas de Tarragona*, i Francisco Garrido a la grandesa de la *Imperial Tarraco*. Quins records! Però són molts els qui ara segueixen sent l'ànima musical d'aquesta ciutat: Roser Olivé, Raül Cid, Jordi Català i Xavi Torné; la soprano Marta Mathéu: quina emoció quan canta l'Ave Maria a la catedral! Tant ella com el baríton Àngel Òdena porten Tarragona arreu del món.

Quan veig el Seguici, m'emocionen tots els elements. Sempre recordo a aquell enamorat de Tarragona que és Joan Blázquez quan veig la seva presència en algunes de les joies que llueixen diferents figures del Seguici Popular.

I què seria del teatre? I sense Dames i «nantrus»: els Vells? Una de les coses que més espero: humor, sàtira grossa, atrevida i divertida de la mà de l'Oriol Grau i companyia. Sou la sal de la festa. La gent us adorem. Josep Maria Salvadó Urpí: tu em vas ajudar a interpretar el pregó de Carnestoltes. Xavier Zaragoza: tu vas recordar-me la Santa Tecla passada; ara tu no hi ets però jo et recordo a tu. Un sentit aplaudiment per a vosaltres.

Ara mateix d'enxaneta no m'hi veig, però, com que de tant en tant porto crosses, de baix encara podria fer-ho. A les quatre colles castelleres: els Xiquets de Tarragona, la Jove, els Xiquets del Serrallo i els Castellers de Sant Pere i Sant Pau: que santa Tecla us acompanyi i us protegeixi en tot moment!

A Tarragona hi tenim moltes persones amb talent que no s'han pogut resistir d'inspirar-s'hi per plasmar la seva obra. Tomàs Olivari, Tito Figueras, Jaume Queralt, Josep M. Rosselló, Antoni Alcàsser en són alguns exemples.

En l'època d'historiadors gràfics com Vallvé, Fervi, Chinchilla i Canadell, jo em vaig aficionar també a la fotografia, tot i que molts em coneixeu per les meves begudes i entrepans; abans de fer còctels jo feia de reporter gràfic a la premsa i creieu-me quan dic que aquí hi ha nivell. Pep Escoda amb els seus retrats i les seves fotos màgiques que traspassen fronteres. David Oliete i el seu gran talent. Albert Saludes amb els seus retrats genials. Rafel López Monné i els seus reportatges interessants. A tots els que us agrada la fotografia no deixeu de ser els nostres ulls, desapareu moltes fotos aquests dies i sigueu la nostra memòria del futur.

Any d'estrenes: alcalde, arquebisbe, pregó aquí al balcó. Enguany tot és nou! I he conegut també nous talents, com el Javier Barón. Ell diu que un dia va venir a baix al bar i m'observava, que va tenir la idea en aquell moment de fer una pel·lícula documental, *La mida del temps*. El film està inspirat en la meva vida. El director David Aymerich, la productora Mireia Pallejà i la resta del magnífic equip ha fet realitat que hagi pogut experimentar el somni de molts de fer d'actor.

Aquells que avui escriuen sobre aquella Tàrraco la història de la qual no té fi. Olga Xirinacs: que d'aquí dos mesos presenta un nou llibre. Jordi Morant i Clanxet: història vivent de Tarragona. Ferran Gerhard: amb el seu punt de vista personal i particular. Xavier Fernández: a qui no se li escapa cap personatge d'aquesta ciutat. Cinta Bellmunt: que recentment ha presentat un treball sobre els gitanos, tradicionalment tan implicats en aquestes festes. Enric Garcia Jardí: amic, periodista, mulasser i molt més; converses sobre la vida, accidents i malalties, la

intel·ligència i saviesa que et transforma i et fa aprendre. A Josep Maria Sabaté i Bosch, cronista de la ciutat, i Josep Maria Buqueras, que tants cops m'han inspirat. Espero que els estigui agradant el meu pregó, sense més tècnica que l'amor.

Gerard Carné, ànima de l'Ateneu de Tarragona i potenciador de la cultura local.

Però, de tots els que he anomenat, un és el meu amic més gran: Don Arturo Mercadé, que toca la campana a la catedral.

Hi ha molts treballadors que fan que la festa aquests dies arribi a tothom. Als pastissers del gremi de pastisseria, amb el seu enorme braç que omple de dolç. Al món de l'hostaleria, amb la tradició gastronòmica de l'espina amb caragolins, la mamadeta i els vermutos. Als mitjans de comunicació, que es fan ressò de tot el que succeeix i que deixen disfrutar de la festa des de casa als que en alguns moments no es troben molt fets. Un record a aquelles persones anònimes que aquestes festes vetllen per l'ordre. Al personal de neteja, que, gràcies al seu esforç, durant les festes, al matí, fan que trobem els carrers nets. A tots ells una menció molt especial i desitjo que també gaudeixin d'aquests dies.

A totes les empreses que col·laboren en les festes hem d'estar agraïts; no les anomenaré, no sigui cas que me'n deixi alguna. Josep Bertran i Josep Lluís Castro, també estimeu Tarragona.

Però Santa Tecla ho és tot l'any, així ho sento quan m'acosto de tant en tant al Mercat. Procuo anar-hi a les 12 o a les 6 per, al ritme de l'Amparito, tenir present aquests dies de setembre tot l'any i recordar. I també gaudir de les boniques figures del Seguici del Joan Serramià.

Santa Tecla gloriosa! De ben segur que els tarragonins amb tot el fervor us demanem moltes coses. Jo demano que des del cel doneu un cop de mà al Nàstic i que la gent continuï tenint fe en el nostre equip. Que si vós no feu un miracle, ho veig difícil.

Aquell Mediterrani que es tenyeix de color des de mar a cel i terra. La pirotècnia fa la màgia de llum, so, com un homenatge a la nostra patrona. Aquell aplaudiment final que tots fem a l'uníson pensem allò que pensem.

M'agradaria que aquesta gran coctelera que és el món amb els cinc continents – diferents races, creences, costums, maneres de pensar–, s'unissin per un sentit comú de pau, amor, i que en harmonia és com una gran simfònica. Seria el gran còctel de la concòrdia. Moltes gràcies i felicitats a les Tecles.

Visca santa Tecla gloriosa! Visca Tarragona!